

Etická komise udělila osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu

panu **Otto Černému**, nar. 1949,

dle § 3 odst. 2 písm. c) zákona č. 262/2011 Sb., pro jeho protikomunistickou publicistickou činnost spočívající v autorství článku popisujícího perzekuci politických vězňů v NPT Mírov, který vyšel v periodiku Listy v prosinci 1980, a ve skutečnosti spočívající v jeho působení na pozici redaktora od roku 1986 do roku 1990 v periodiku Severské listy, kde též publikoval své články protikomunistického charakteru.

Etická komise v této souvislosti ocenila, že pan Otto Černý se i po své emigraci nejen dále zajímal o dění v komunistickém Československu, ale rovněž nepřestal ve své protikomunistické činnosti a zapojil se do boje proti tomuto režimu. Panu Otto Černému bylo z části jeho žádosti vyhověno již Ministerstvem obrany, a to udělením osvědčení za jeho protikomunistickou činnost probíhající před emigrací a spočívající v podílu na distribuci zejména materiálů Charty 77 a exilových periodik „Listy“ a Svědectví.

panu **Jaroslavu Douchovi**, nar. 1957,

za to, že od roku 1979 do listopadu roku 1989 v Turnově rozšiřoval samizdatová protikomunistická periodika Infoch, Vokno, Svědectví, Listy, a od roku 1980 také samizdatové periodikum VONS, čímž naplnil formu odboje a odporu proti komunismu dle § 3 odst. 2 písm. a) zákona č. 262/2011 Sb.

Pan Jaroslav Doucha pak mimo jiné rozšiřoval i Orwellův román 1984, přičemž svůj protikomunistický postoj již před rozšiřováním uvedených písemností manifestoval také tím, že se stal signatářem Prohlášení Charty 77. Tato činnost pana Jaroslava Douchy zůstala komunistickými bezpečnostními orgány neodhalena. Etická komise svým rozhodnutím ocenila vytrvalost, s níž pan Jaroslav Doucha rozšiřoval samizdatové materiály, kdy v této své činnosti pokračoval až do pádu komunistického režimu v Československu.

panu **Ing. Tomáši Kolodějovi**, nar. 1941,

dle ust. § 3 odst. 4 zákona č. 262/2011 Sb., pro zastávání veřejných politických a společenských protikomunistických postojů kritizujících totalitní režim, přičemž byl za tyto závažně postižen.

Pan Tomáš Koloděj byl členem neformálního trampského hnutí, přičemž v rámci sešlostí v letech 1964 a 1965 se veřejně vymezoval vůči tehdejšímu komunistickému režimu a jeho představitelům, vyzdvihoval osobu prvního československého prezidenta Tomáše Garika Masaryka a dále upozorňoval na blížící se kolaps režimu s tím, že trampové by měli být na takovou možnost připraveni reagovat. Po svém zatčení byl pan Tomáš Koloděj vzat do vazby, kde strávil 119 dní. Následně byl v roce 1966 rozsudkem Krajského soudu v Ostravě uznán vinným ze spáchání trestného činu pobuřování a byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 8 měsíců.

panu **Milanu Krampotovi**, nar. 1955,

neboť nejméně od července roku 1980 do července roku 1981 rozšiřoval v Rakousku, Maďarsku a Jugoslávii především mezi občany Československa turisticky pobývajících v těchto zemích exilová protikomunistická periodika, a to zejména Demokracie v exilu, Listy, Svědectví, Londýnské listy či Severské listy, přičemž protikomunistické materiály zasílal i do Československa, čímž naplnil formu odboje a odporu proti komunismu dle ust. § 3 odst. 2 písm. c) zákona č. 262/2011 Sb.

Etická komise u pana Milana Krampoty ocenila jeho demokratické smýšlení a mravní vyspělost, kdy mu nebyl lhostejný osud Československa ani po jeho emigraci a snažil se přispět svou činností k pádu komunistického režimu.

panu **Otakaru Nigrinovi**, nar. 1927,

za aktivní působení v protikomunistické odbojové skupině okolo pana Josefa Doubravy, čímž naplnil formu odboje a odporu proti komunismu dle § 3 odst. 3 zákona č. 262/2011 Sb.

Tato odbojová skupina se pokoušela v roce 1948 zprovoznit k protikomunistické činnosti vysílačky a poté od roku 1952 poskytovala zpravodajsky cenné informace spolupracovníkovi StB v domnění, že jde o agenta CIC. Pan Otakar Nigrin se zapojil do pokusů o zprovoznění vysílačky a aktivně se zúčastnil schůzek této skupiny. S ohledem na skutečnost, že významná část činnosti pana Otakara Nigrina zůstala neodhalena, byl pan Otakar Nigrin v roce 1953 rozsudkem Krajského soudu uznán vinným z trestného činu neoznámení trestného činu a byl odsouzen zejména k trestu odnětí svobody v délce trvání 2 let nepodmíněně. Etická komise svým rozhodnutím dále ocenila, že pan Otakar Nigrin stál v roce 1968 u vzniku jedné z poboček K-231 a že se tak po výkonu trestu odnětí svobody zapojoval aktivně do života politických vězňů.

panu **Josefu Strachotovi**, nar. 1905, (zemřel v r. 1959)

za veřejné postoje, kterými projevoval odpor proti kolektivizaci venkova, za což byl závažně postižen, čímž naplnil formu odboje a odporu proti komunismu dle § 3 odst. 4 zákona č. 262/2011 Sb.

Pan Josef Strachota se od roku 1948 jako vlastník větší zemědělské usedlosti a provozovatel hostince začal dostávat do konfliktu s představiteli komunistického režimu v obci Člunek, neboť veřejně prezentoval své kritické názory na prováděnou kolektivizaci. V roce 1949 pak bylo Místním akčním výborem navrženo uzavření hostince pana Josefa Strachoty, neboť v něm probíhaly kritické debaty o komunistickém režimu, přičemž pan Josef Strachota zde představoval vůdčí osobnost soukromě hospodařících zemědělců s negativním postojem ke kolektivizačnímu procesu. I nadále však vedl debaty s dalšími zemědělci o špatném fungování JZD. Za uvedené jednání byl roku 1951 pan Josef Strachota rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích uznán vinným ze spáchání trestného činu pobuřování proti republice a šíření poplašné zprávy a byl odsouzen k trestu těžkého žaláře v délce trvání dvou a půl let nepodmíněně a dalším trestům.

panu **Kamilu Špačkovi**, nar. 1925, (zemřel v roce 1987)

dle § 3 odst. 3 zákona č. 262/2011 Sb., za aktivní působení v protikomunistické odbojové skupině „Troják.“

Pan Kamil Špaček se zapojil do činnosti protikomunistické skupiny „Troják“ předně tím způsobem, že rozmnožil a rozšířil protikomunistický leták, aktivně se účastnil schůzek skupiny a získával pro ni potraviny. Na jaře roku 1949 se skupina „Troják“ propojila s rozsáhlejší protikomunistickou skupinou „Hory hostýnské.“ Později skupina pomáhala ohroženým zatčením a jejich rodinám a též rozšiřovala protikomunistické letáky. Za uvedené jednání byl roku 1951 pan Kamil Špaček rozsudkem Státního soudu v Praze, oddělení Brno, uznán vinným ze zločinu velezrady a byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 13 let a k dalším trestům. V roce 1956 byl pan Kamil Špaček podmíněčně propuštěn. Etická komise ocenila rovněž pevnost postojů pana Kamila Špačka, o čemž svědčí i ta skutečnost, že na rozdíl od jiných si nepožádal v 60. letech o rehabilitaci odsuzujícího rozsudku a nedistancoval se tak od svých činů, za něž byl odsouzen.

panu Ing. Jaroslavu Leiblovi, nar. 1915, (zemřel v r. 1991)

dle § 3 odst. 4 zákona č. 262/2011 Sb. za veřejné politické a společenské protikomunistické postoje zastávané v letech 1950 až 1952, za něž byl závažně postižen, a dle § 3 odst. 2 písm. b) zákona č. 262/2011 Sb. za jinou protikomunistickou činnost spočívající v jeho dlouhodobých statečných postojích, kdy se v roce 1954 podílel na zasílání dopisů s protikomunistickým obsahem Rádiu Svobodná Evropa, ve výkonu trestu v období minimálně od roku 1957 do roku 1960 projevoval nadále své protikomunistické názory a v roce 1968 se aktivně zapojil do zakládání K-231 v Praze 1.

Pan Jaroslav Leibl byl v roce 1955 za kritiku komunistického režimu, kterou mimo jiné pronášel před svými studenty na Vyšší hospodářské škole ve Vimperku, a za zasílání dopisů do Rádía Svobodná Evropa, uznán vinným v procesu označeném jako „Jaroslav Leibl a spol.“ a to z trestného činu velezrady, a byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 14 let a k dalším trestům. Propuštěn z výkonu trestu byl v roce 1960

panu Tomáši Toulcovi, nar. 1955,

dle § 3 odst. 2 písm. b) zákona č. 262/2011 Sb. za jeho dlouhodobou a soustavnou podporu obnovy demokracie v Československu a dodržování lidských práv a svobod.

Pan Tomáš Toulec v období mezi lety 1977 až 1979 podepsal řadu dokumentů na podporu dodržování lidských práv, svobod a obnovy demokracie v Československu. Jednalo se předně o Chartu 77, petici s názvem „Svobodu politickým vězňům“ či žádost o povolení manifestace před Ministerstvem spravedlnosti, která byla plánována na 14. září 1977. V roce 1979 podepsal pan Tomáš Toulec podnět adresovaný Nejvyššímu soudu se žádostí o propuštění zadržených členů VONSu a dalších politických vězňů. Dále se pan Tomáš Toulec aktivně účastnil v roce 1979 protestů před Městským soudem v Praze při soudním přelíčení vůči šesti signatářům Charty 77 a aktivním členům VONSu, přičemž byl v této souvislosti zadržen.

paní Marcelu Zounkové, nar. 1946,

neboť v roce 1969 iniciovala vznik protikomunisticky zaměřených plakátů, přičemž se následně významně podílela na jejich vytvoření, vlastním vyhotovování a rozšiřování v Rotavě, čímž naplnila formu odboje a odporu proti komunismu dle § 3 odst. 2 písm. a) zákona č. 262/2011 Sb.

Hlavním motivem těchto plakátů, jichž bylo 10 druhů, byl morální apel na spoluobčany a vyzdvihování myšlenky nezadatelných základních lidských práv. Za uvedené jednání byla v roce 1970 paní Marcela Zounková rozsudkem Okresního soudu v Sokolově uznána vinnou ze spáchání trestného činu hanobení představitele republiky a byla odsouzena k trestu odnětí svobody v délce trvání 7 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu dvou let. Etická komise svým rozhodnutím ocenila tu skutečnost, že se paní Marcela Zounková angažovala v celém procesu plakátové akce počínaje jejím iniciováním a konče podílem na vlastním rozšiřování zhotovených plakátů.

paní Boženě Doudové, nar. 1922,

pro protikomunistickou činnost spočívající v tom, že v roce 1949 přepsala na blánu k cyklostylu text obdrženy od pana Zdeňka Brádlera, jenž byl základem protikomunistického letáku, a následně vyzradila panu Zdeňku Brádlerovi skutečnost, kterou se dozvěděla v rámci výkonu svého zaměstnání u Letecké vojenské akademie v Hradci Králové, že proti podporučíkovi Josefu Měrkovi je vedeno trestní řízení z důvodu jeho protikomunistických výroků, se záměrem poskytnout mu tak pomoc, čímž naplnila formu odboje a odporu proti komunismu dle § 3 odst. 2 písm. b) zákona č. 262/2011 Sb.

Za uvedené jednání byla v roce 1950 paní Božena Doudová rozsudkem Státního soudu v Praze uznána vinnou ze zločinu sdružování proti státu a byla odsouzena k trestu těžkého žaláře v délce trvání 6 let a k dalším trestům. Z výkonu trestu byla propuštěna v roce 1953.

paní **Ludmile Šeflové**, nar. 1934,

pro protikomunistickou činnost v době přibližně od listopadu roku 1954 do dubna roku 1955 spočívající v poskytnutí především materiální pomoci panu Františku Slepíčkovi v přesvědčení, že se jedná o agenta zahraniční zpravodajské služby demokratického státu plnícího zpravodajské úkoly na území Československa, a panu Bohumilu Kellerovi, v přesvědčení, že je též protikomunisticky činný, čímž naplnila formu odboje a odporu proti komunismu dle § 3 odst. 2 písm. b) zákona č. 262/2011 Sb.

Za uvedené jednání byla v roce 1955 paní Ludmila Šeflová rozsudkem Nejvyššího soudu uznána vinnou ze spáchání trestného činu pomoci k velezradě a byla odsouzena k trestu odnětí svobody v délce trvání 7 let nepodmíněně a dalším trestům. Propuštěna z výkonu trestu byla v roce 1960.

panu **MUDr. Jaroslavu Hanzelovi**, nar. 1956,

dle § 3 odst. 2 písm. b) zákona č. 262/2011 Sb., neboť skrze pořádání besed v roce 1986 s panem Jaroslavem Foglarem a vydání a šíření knihy Píseň úplňku se zasadil o šíření ideálů Junáka spjatého s demokratickým zřízením a dále svými filmovými snímky natočenými v roce 1989 propagoval svobodu slova, a dle § 3 odst. 2 písm. c) zákona č. 262/2011 Sb., neboť v roce 1989 na území tehdejšího Sovětského svazu vystupoval v množství médií s informacemi o politických poměrech v Československu, o přítomnosti protikomunistického disentu a o jeho činnosti, o represivním působení státně-mocenských složek vůči tomuto hnutí, a dále v Sovětském svazu Jaroslav Hanzel šířil své filmové snímky informující o situaci v Československu a inicioval přijetí rezoluce Celostátní asociace demokratických hnutí dne 29. října 1989 v Čeljabinsku „K událostem v Československu z roku 1968 a k zatýkání a perzekucím představitelů československého demokratického hnutí probíhající z ledna 1989.“

panu **Ing. Miloslavu Fikartovi**, nar. 1929,

za protikomunistickou činnost spočívající ve spolupráci s panem Borisem Volkem, vykonávajícímu v Československu protikomunistickou činnost v rámci skupiny „Bratrstvo“, čímž naplnil formu odboje a odporu proti komunismu dle § 3 odst. 2 písm. b) zákona č. 262/2011 Sb.

Pan Miloslav Fikart se v listopadu 1949 seznámil v Praze s panem Borisem Volkem, který byl členem protikomunistické odbojové skupiny „Bratrstvo“, jež spolupracovala se západními zpravodajskými službami. V průběhu následujících několika setkání pana Miloslava Fikarta s panem Borisem Volkem si na základě iniciativy pana Miloslava Fikarta smluvili převod přibližně 25.000 dolarů z demokratického zahraničí do Československa, které pak měly sloužit k financování odbojové skupiny „Bratrstvo“. V průběhu setkání rovněž pan Miloslav Fikart přislíbil, že opatří byty na Litomyšlsku a Svitavsku pro osoby, které by se musely skrývat před bezpečnostními orgány. Za uvedené jednání byl v roce 1951 pan Miloslav Fikart rozsudkem Nejvyššího soudu v Praze uznán vinným trestným činem velezrady a odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání 7 let nepodmíněně a k dalším trestům. Z výkonu trestu byl propuštěn roku 1956.

